

חַת־ת לַיּוֹם חֲמִישִׁי פְּרָטִיּוֹת פְּקוּדֵי ד' אֶדָר שְׁנֵי ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֵינוּ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִישׁ / חֲמִישִׁי עִם רִשׁוֹן

אנו עומדים לסיום, לא רק את הפרשה אלא גם את כל חמש שמות.

בהמשך החמש אנו נלמד על שבועת ימי המלוואים, השבוע שבו בני ישראל הכינו את המשכן לשמוש. בראש חודש ניסן, בני ישראל יחלו להשתמש במשכן בפעל.

ה' אמר למשה רבינו שיעמיד את המשכן בעצמו בראש חודש ניסן. הוא יצטרך להכין את הכל בעצמו. שהוא ילביש את אהרן הכהן בפעם האחרונה (כפי שעשה במהלך שבועת ימי המלוואים, כשהוא עדין לא היה כהן גדול ולכן לא יכל ללבוש את בגדי הכהונה בעצמו). למרות שאהרן יכל לעשות זאת בעת לבדו. הוא גם יצטרך להלביש לכהנים (הכתנת). הוא יצטרך למשח אותם בשמן המשחה כדי שיהיו מוכנים לעבודה.

משה חשש שלא יוכל להרים את כתלי המשכן מכיון שהם מאוד מאוד כבדים. ה' אמר לו שלא יחשש כיון שהוא יעזר לו. משה עשה כפי שצוה אותו ה' במהלך שבועת ימי המלוואים שהחלו בכ"ה אדר עד לראש חודש ניסן, הוא העמיד את המשכן בעצמו בדיוק כפי שה' צוה עליו.

תְּהִלִּים / יוֹם ד' לַחֹדֶשׁ פְּרָקִים כ"ג- כ"ח

הפסוק הראשון בפרק כ"ה מתחיל בפגיתו של דוד המלך לה' "אליך ה' נפשי אשא". האדמו"ר הזקן מסביר בתניא שזו הפגנה שכל יהודי צריך לבנון באשר מתפלל ולומד. יש להרגיש שנותנים לה' את הנפש - נושאים - מרימים אותה אליו. יש לנסות לחוש כפי שהנשמה מרגישה בגן עדן. הנשמה שם, לא חושבת על מה שהגוף צריך, היא רק חושבת איך לקשר עצמה עם ה' על ידי מילות התורה שלומדים.

כזה סוג של מסירות נפש אנו צריכים בשעת התפללות והלמוד. עלינו לחשב רק על קשר לה' באמצעות מילות התורה והתפלה. (במובן לפני התפלה והלמוד יש לאכול בראוי, זהו חלק מהמנהג החסידי לאכול לפני התפלה, כדי שלא נהיה רעבים במהלכה. כיון שבשעת התפלה איננו אמורים לחשב על דברים כאלה אלא רק כיצד מלות התורה והתפלה מחברות אותנו לה').

תְּנִיָּא / לְקוּיֵי אַמְרִים פֶּרֶק ל"ה (ד' אָדָר ב' שָׁנָה מְעַבְרָת)

בִּינוּנֵי יָכוֹל לַחֲשֹׁב, זֶה לֹא הוֹגֵן. לָמָּה ה' לֹא בָרָא אוֹתִי פְּשׁוּט צְדִיק? אֵיךְ זֶה שְׂאֵנִי צָרִיךְ תְּמִיד לְהִלָּחֵם עִם הַיָּצָר הָרַע שְׁלִי, וְלֹא יָכוֹל בְּאֵמֶת לְהִתְפַּטֵּר מִמֶּנּוּ עַד בִּיאַת מְשִׁיחַ? מַה הָרַעִיּוֹן הָעוֹמֵד מֵאַחֲרָי הַמְּלַחְמָה הַתְּמִידִית שְׁלִי? כָּל הַהֲמָשָׁךְ שֶׁל סֵפֶר הַתְּנִיָּא הוּא תְּשׁוּבָה לְשֵׁאלָה הַזֹּאת!
הָאֲדָמוּ"ר הַזֶּקֶן מְצַטֵּט קָטַע מֵהַזֶּהָר שֶׁיַּעֲזֹר לָנוּ לְהִבְיִן וּלְהַעֲרִיךְ אֶת דַּרְגַּת הַבִּינוּנֵי וּמַה הַחֲשִׁיבוֹת שֶׁל קִיּוּם הַמְּצוּוֹת בְּגוֹפָנוּ.

הַיּוֹם יוֹם / ד' אָדָר ב'

כְּשֶׁהָאֲדָמוּ"ר הָאֲמָצְעִי הָיָה אוֹמֵר חֲסִידוֹת, הָיָה שֶׁקָּטַט מִחֻלְט בַּזָּאֵל (בֵּית הַמְּדַרְשׁ) אָבֵל הָאֲדָמוּ"ר הָאֲמָצְעִי הָיָה עֹדֵן אוֹמֵר "שֶׁשֶּׁשׁ..."
הַרְבֵּי הַרְשֵׁב הַסְּבִיר שֶׁזֶה הָיָה מִכִּיּוֹן שֶׁהָאֲדָמוּ"ר הָאֲמָצְעִי הָיָה חוֹשֵׁב כָּל כָּךְ הַרְבֵּה וְכָל כָּךְ מַהֵר, שֶׁהָיָה צָרִיךְ לוֹמַר לְמַחֲשָׁבָה שְׁלוֹ לְהֵאָט...

סֵפֶר הַמְּצוּוֹת / מְצוּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה רפ"ה

הַמְּצוּוָה הַיּוֹמִית - **מְצוּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה רפ"ה** הִיא שְׂאֵסוֹר לְשֶׁקֶר בְּשֵׂאֲדָם הוּא עַד. זֶה אֶחָד מֵעֲשָׂרֵת הַדְּבָרוֹת!

רְמַב"ם / הַלְכוֹת עֲדוֹת פְּרָקִים י"ז, י"ח, י"ט

בְּרַמְבַּ"ם הַיּוֹם, לוֹמְדִים אֶת הַהֲלָכוֹת שֶׁל הַמְּצוּוָה הַיּוֹמִית, שְׂאֵסוֹר לוֹמַר עֲדוֹת שֶׁקֶר. מַהֵי עֲדוֹת שֶׁקֶר?

פְּרָק י"ז - לוֹמְדִים שְׂאֵפִילוּ אֲנַחְנוּ לוֹמְדִים שְׂאֵפִילוּ אִם מִיִּשְׁהוּ יוֹדֵעַ שֶׁהָאִישׁ אוֹמֵר אֱמֶת, הוּא לֹא יָכוֹל לְהִיּוֹת עַד אִם הוּא לֹא רָאָה אוֹ שָׁמַע בְּעַצְמוֹ מַה שֶׁקֶרָה.

אִם מוֹרָה אוֹמֵר לְתַלְמִידִים "אַתֶּם יוֹדְעִים שְׂאֵנִי אֵף פְּעַם לֹא מְשַׁקֵּר, מִיִּשְׁהוּ חַיֵּב לִי כֶּסֶף אָבֵל יֵשׁ לִי רַק עַד אֶחָד, בְּבִקְשָׁה תִּהְיֶה הָעֵד הַשְּׂנִי" הַתְּלָמִיד לֹא יָכוֹל לְהִיּוֹת עַד, זֹאת תִּהְיֶה עֲדוֹת אֱמֶת. הֵיּוֹת וְהַתְּלָמִיד לֹא רָאָה מַה שֶׁקֶרָה. בֵּית הַדִּין יִנָּזֵף בּוֹ עַל כָּךְ שֶׁהֵעִיד עֲדוֹת שֶׁקֶר, כְּדֵי לְנַסּוֹת לְמַנוּעַ אֲנָשִׁים מִלְּהַתְּנַהֵג כָּךְ.

פְּרָקִים י"ח - י"ט - בְּשֵׁנֵי הַפְּרָקִים הָאֵלּוּ וּבְרַמְבַּ"ם שְׁנִלְמַד מְחָר, לוֹמְדִים אֶת הַהֲלָכוֹת עַל עֲדִים זוֹמְמִים שֶׁהִיא הַמְּצוּוָה שֶׁל מְחָר. עֲדִים זוֹמְמִים זֶהוּ מַצָּב כְּאֲשֶׁר יִשְׁנֶם עֲדִים הַמוֹכִיחִים שֶׁהֵעִידִים הָאֲחֵרִים מְשַׁקְרִים.

דַּרְכֵי הַחֲסִידוֹת / מַגְלַת אֶסְתֵּר

סְפּוּר פּוּרִים הַחֵל 57 שָׁנִים קוֹדֵם לְכוּ, בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, בְּעֵת חֲרָבָן בֵּית רֵאשׁוֹן. הַנְּבִיא יִרְמְיָהוּ הַבְּטִיחַ שְׁבִית הַמְּקֻדָּשׁ יִבְנֶה מִחֻדָּשׁ שְׁבַעִים שָׁנָה אַחֲרֵי גְלוּת בָּבֶל. הַמֶּלֶךְ אַחְשֵׁרוּשׁ עָשָׂה אֶת הַמְּשִׁתָּה שְׁלוֹ עַל מְנַת לְצִיָּן שְׁשַׁבְעִים שָׁנֹת גְלוּת עֲבָרוּ, שְׁבַעִים שָׁנָה מֵאֵז שֶׁיִּכְנֶנָּה מֶלֶךְ יְהוּדָה הוֹבֵא לְגְלוּת וּבֵית הַמְּקֻדָּשׁ עוֹד לֹא נִבְנָה. *

במהלך החצי השני של המסיבה, אחשורוש הזמין את כל תושבי שושן, כולל היהודים. במסבה זו הוא בקש שיהיה "כרצון איש ואיש" - כפי שכל אחד רוצה. אחשורוש בקש שיהיה אוכל כשר ליהודים כדי שיוכלו לאכול במשתה.

כמוכן, מסבה לא יהודית שחוגגים בה את העבדה שבית המקדש עוד לא נבנה היא לא בדיוק המקום המתאים ליהודי להיות בו. היהודים נענשו על כך שהלכו לסעודה ונהנו ממנה, בגזרת המן הרשע.

הרבי מלמד אותנו שישנו לקח חשוב שעלינו ללמד מהוראה זו של אחשורוש. ה' יצר את היהודים שהם חלק קטן מאד מכלל האנשים בעולם. לפעמים אפשר להרגיש שאולי לא צריך כל כך להקפיד על חלק מהמצוות משום שיתכן שהדבר יפריע לאנשים אחרים או יגרם לנו לבלט. אפשר ללמד מהמגלה שלא לחשב כך. ה' נתן לאחשורוש את הרעיון שיביא אוכל כשר ליהודים, וה' ידאג שכל שאר העולם יעזרו לנו לקיים מצוות. באשר אנו מראים שאנו מוכנים לעמוד איתן ביהדות שלנו, ה' ידאג שכל העמים יעזרו לנו לקיים כל מצוה בראוי.

*נס פורים התרחש 10 שנים לאחר המשתה ושלוש שנים אחר כך, בנה של אסתר, דריוש, הורה שכל היהודים יכולים לבנות את בית המקדש מחדש, בדיוק 70 שנה אחרי החרבן. כדי לציין את חלקו בבניית בית המקדש הוא בקש מבני ישראל לקבע בבית המקדש תמונה של שושן, ואכן חרטו שושן והציבו אותו בראש אחד משערי בית המקדש - שער שושן.

זהו השער בו השתמשו כאשר שרפו את הפרה האדמה, לה נזדקק בעזרת ה' כדי שנוכל להכניס לבית המקדש כאשר משיח בא.